

Odkaz:

Rozsudek Soudního dvora ze dne 24. března 1993, Comité international de la rayonne et des fibres synthétiques (CIRFS) a další proti Komisi Evropských společenství, věc C-313/90, Recueil 1993¹

Klíčová slova:

Státní podpora – Povinnost předběžného oznámení

Předmět:

Žaloba na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 1. srpna 1990, kterým uvedla, že neexistuje žádná povinnost předchozího oznámení podpory poskytnuté společností Allied Signal francouzskou vládou za účelem založení výrobní jednotky pro vysoce odolná polyesterová vlákna v regionu Longwy a že považuje obsah a intenzitu této podpory za uspokojivé, a případně na zrušení dopisu Sira Leona Brittana, místopředsedy Komise, ze dne 4. října 1990, který potvrzuje takto přijatou pozici

Skutkové okolnosti:

ZPRÁVA K JEDNÁNÍ
předložená ve věci C-313/90

I — Skutkové okolnosti

1. *Právní rámec*

a) Režim podpory územního plánování platný ve Francii

Rozhodnutím 85/18/EHS ze dne 10. října 1984 o odstranění oblastí, které mohou mít prospěch z režimu podpory pro územní plánování ve Francii (Úř. věst. 1985, L 11, s. 28), Komise povolila jako slučitelné se společným trhem poskytnutí podpor pro územní plánování (dále jen „PAT“) v některých oblastech metropolitní Francie, kam patří také region Longwy (Meurthe-et-Moselle). Podle článku 7 tohoto rozhodnutí není dotčeno „dodržování zvláštních stávajících nebo budoucích předpisů použitelných v určitých odvětvích“.

b) Vývoj „disciplíny“, která je v platnosti v odvětví syntetických vláken

Dne 19. července 1977 Komise zaslala ministrům zahraničních věcí členských států dopis, který obsahoval zejména následující:

„*Předmět: podpory pro odvětví syntetických vláken*“

---

¹ Jednací jazyk: francouzština

Vážený pane ministře,

průmysl syntetických vláken má v EHS výrobní kapacity, které výrazně přesahují svá odbytíště vzhledem zejména ke snížení objemu vývozu.

...

Situace se může ještě výrazně zhoršit vzhledem ke skutečnosti, že některé členské státy poskytují podpory nebo by mohly v budoucnu poskytnout podpory pro uskutečnění nových investic, které by způsobily další zvýšení výroby.

....

Komise ... má za to, že členské státy by se nyní a po dobu následujících dvou let měly zdržet přijímání nových rozhodnutí o poskytnutí podpor, jejichž účinkem by bylo zvýšení existujících výrobních kapacit. Toto zdržení se bude týkat jakýchkoliv podpor bez ohledu na to, zda se jedná o zvláštní podpory daného odvětví, o použití v jeho prospěch systému všeobecných podpor, které existují, ve prospěch rozvoje nebo průmyslové restrukturalizace nebo podpor pro regionální použití.

...

Pokud jde o regionální podpory, zdržení by mělo být platné také v případech, kdy jsou v závislosti na vnitrostátní právní úpravě regionální podpory poskytovány automaticky a nejsou předmětem předchozího oznamování.

S ohledem na výše uvedené a na základě ustanovení čl. 93 odst. 1 Smlouvy o EHS s odvoláním se na hlavní zásady rámce podpor v oblasti textilu/konfekce pro členské státy v roce 1971 a 1977 Komise požaduje po členských státech, aby jí oznámily svůj souhlas, pokud jde o zásady v oblasti podpor definované výše ve lhůtě jednoho měsíce od přijetí tohoto dopisu.

Pokud jde o podpory, které jsou uvedené v ustanovení čl. 92 odst. 3 [jiné než v písm. c)], jejichž poskytnutí členské státy z vážných sociálních nebo regionálních důvodů požadují, Komise by měla být předem informována o všech projektech zahrnujících zvýšení nebo vytváření kapacit. Komise je přezkoumá z hlediska společného zájmu a stanoví zejména, zda by povolení těchto podpor nezpochybnilo cíle politiky, kterou sleduje v oblasti syntetických vláken.

Členské státy také musí dodržet stejný postup pro předchozí oznámení, pokud jde o jakákoliv použití systémů všeobecných nebo regionálních podpor, které mohou poskytnout ve prospěch operací týkajících se syntetických vláken, ale jejichž účinkem není zvýšit existující výrobní kapacity.“

V memorandu z roku 1978, které bylo také zasláno členským státům, Komise upřesnila, že rozsah působnosti „disciplíny“ stanovené dopisem ze dne 19. července 1977 se rozšířil na akrylová vlákna, na polyester a na polyamid určené jak pro textilní použití, tak pro průmyslové použití.

Tato „disciplína“ byla obnovována a případně rozšiřována každé dva roky, naposledy pak sdělením Komise 89/C 173/05 ze dne 8. července 1989 (Úř. věst. C 173, s. 5), které stanoví zejména následující:

„Podpory pro průmysl syntetických vláken v EHS

Komise přistoupila k přezkumu situace v oblasti syntetických vláken, zvláště pak s ohledem na otázku nadbytečné kapacity a kodexu o omezování podpor přijatého v červenci 1977, jehož poslední prodloužení vypršelo dne 19. července 1989.

Z tohoto přezkumu vyplývá, že navzdory výraznému rozsahu již provedených restrukturalizací a rekonverzí výrobní kapacita Společenství v oblasti syntetických vláken a nití nadále převyšuje potřeby a že toto odvětví nadále zůstává velmi zranitelné.

Za těchto podmínek se Komise rozhodla prodloužit kontrolní systém podpor na další období dvou let, které vypršelo dne 19. července 1991.

V důsledku toho po informování členských států Komise informuje ostatní zúčastněné, jež nejsou členskými státy, na základě čl. 93 odst. 1 Smlouvy a rámců Společenství pro podpory v oblasti textilu, oblečení a syntetických vláken definovaných v roce 1971 a v roce 1977, že bude vydávat a priori nepříznivé stanovisko ve věci podpor navrhovaných členskými státy bez ohledu na to, zda jde o podpory odvětvové, regionální nebo všeobecné, jejichž účinkem je zvýšit čistou výrobní kapacitu společností z odvětví syntetických vláken (akrylové, polyesterové, polypropylenové a polyamidové nitě a vlákna bez ohledu na povahu nebo typ výrobku nebo konečné použití).“

2. Skutečnosti předcházející sporu

Ze spisu vyplývá, že se v roce 1989 Comité international de la rayonne et des fibres synthétiques (Mezinárodní výbor pro umělá a syntetická vlákna, dále jen „CIRFS“) dozvěděl, že se společnosti Allied Signal Inc. a Allied Signal Fibers Europe SA (dále jen „Allied Signal“) spojily se španělskou, rakouskou a francouzskou vládou za účelem přezkoumání možnosti získat dotaci pro založení jednotky zabývající se polyesterovými vlákny pro průmyslové použití. CIRFS tuto skutečnost oznámil Komisi a požádal ji o intervenci u dotčených vlád. Krom toho se s těmito vládami přímo spojil a v květnu 1990 se setkal se zástupci Allied Signal, aby jim sdělil své stanovisko, podle kterého je jakákoliv podpora v tomto sektoru neslučitelná s disciplínou platnou od roku 1977.

Jednání mezi Allied Signal na jedné straně a se španělskou a rakouskou vládou na straně druhé nebylo dokončeno a tyto vlády tedy neposkytly žádnou podporu.

Dne 20. června 1990 CIRFS požádal Komisi o zásah u francouzských orgánů, aby se tyto orgány nerozhodly poskytnout podporu ve prospěch Allied Signal. Dne 29. června 1990 společnost AKZO, člen CIRFS, která se v mezičase dozvěděla z francouzského tisku, že se francouzská vláda rozhodla poskytnout Allied Signal podporu pro územní plánování za účelem zřízení závodu na polyesterová vlákna určená k dodávkám pro evropské výrobce pneumatik v regionu Longwy, zaslala dopis Siru Leonu Brittanovi, místopředsedovi Komise, ve kterém mu oznamuje své znepokojení týkající se podpory, a požádala ho o jeho případný komentář.

Jako odpověď na tyto výhrady Komise zaslala CIRFS 1. srpna 1990 dopis, ve kterém oznámila, že podle ní rozhodnutí poskytnout podporu „bylo podniku oznámeno před posledním rozšířením disciplíny v oblasti syntetických vláken. V důsledku toho neexistuje žádná povinnost předchozího oznámení ze strany francouzských orgánů“. Komise tedy „považovala obsah a intenzitu poskytnuté podpory pro Allied Signal za uspokojivou. Podpora totiž spočívá v uplatnění regionálního schématu, a sice v poskytnutí „podpory pro územní plánování“, a je v limitech intenzity povolené Komisí pro „evropské centrum rozvoje“, kde bude investice uskutečněna.“

Dopisem ze dne 4. října 1990 zaslaným společnosti AKZO Sir Leon Brittan, místopředseda Komise, potvrdil takto přijaté stanovisko.

II – Písemná část řízení a návrhová žádání účastníků

Žaloba byla zapsána v kanceláři Soudního dvora dne 15. října 1990.

Usnesením ze dne 20. března 1991 Soudní dvůr povolil Francouzské republice, společně s Allied Signal Inc. a Allied Signal Fibers Europe SA jejich vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Komise.

Dne 8. července 1991 bylo rozhodnutím předsedy Soudního dvora na jejich žádost uděleno žalobcům a Komisi povolení odpovědět písemně na vyjádření vedlejších účastnic řízení.

Žalobci navrhují, aby Soudní dvůr:

- zrušil rozhodnutí Komise ze dne 1. srpna 1990 a pokud je to nezbytné dopis Sira Leona Brittana ze dne 4. října 1990 o podpoře poskytnuté francouzskou vládou Allied Signal;
- za tímto účelem a pokud je to nezbytné, přistoupil k provedení dokazování nezbytného pro stanovení přesné povahy, obsahu, chronologie a výsledku diskusí mezi francouzskou vládou a Allied Signal ve věci napadené podpory, a zejména požádal o předložení listin týkajících se této podpory a předvolal následující odpovědné pracovníky jako svědky:
- O. Pasmoooye, mezinárodního manažera marketingu vláken, a F. Posese, z Allied Signal;
- pana Grundmanna, obchodníka, a p. Jägersbergera, inženýra, oba dva jsou vedoucí pracovníci Glanzstoff Austria.

Dále ve svých vyjádřeních v odpověď na vyjádření vedlejších účastnic řízení žalobci požadují, aby byla vedlejším účastnicím řízení uložena náhrada nákladů spojených s jejich vedlejším účastenstvím.

Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl žalobu;
- uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

Francouzská republika, vedlejší účastnice řízení, navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl žalobu jako nepřipustnou;
- podpůrně zamítl žalobu;
- uložil žalovanému (sic) náhradu nákladů řízení.

Vedlejší účastnice řízení, *Allied Signal Inc.* a *Allied Signal Fibers Europe SA*, navrhují, aby Soudní dvůr:

- prohlásil za nepřipustnou žalobu podanou žalobci;
- zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
- uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

III — Žalobní důvody a argumenty účastníků řízení

K přípustnosti žaloby

Komise nezpochybňuje přípustnost žaloby. Nicméně *francouzská vláda*, vedlejší účastnice řízení, vznesla námitku nepřipustnosti a žádá Soudní dvůr, aby na základě článků 91 a 92 jeho jednacího řádu vydal rozhodnutí o přípustnosti, aniž by se zabýval věcí samou. Francouzská vláda připouští, že dopis *Komise* ze dne 1. srpna 1990 může být vykládán jako zamítavé rozhodnutí *Komise* zahájit řízení podle čl. 93 odst. 2 a vzhledem k této okolnosti obsahuje konečné právní účinky vzhledem k osobě, které je určen. Přesto má za to, že CIRFS nemůže být považován za osobu, které je určeno rozhodnutí ve smyslu čl. 173 druhého pododstavce Smlouvy. Vzhledem k tomu, že zahájení řízení podle čl. 93 odst. 2 totiž vyžaduje ze strany *Komise* nikoliv individuální výzvu, ale pouze zveřejnění v Úředním věstníku za účelem oznámení zahájení řízení všem zúčastněným, žalobci neprokázali, že mezi potenciálními osobami, kterým je zamítavé rozhodnutí *Komise* určeno, jsou tito bezprostředně a osobně dotčeni.

Francouzská vláda má v každém případě za to, že CIRFS a žalující společnosti nejsou bezprostředně a osobně dotčeny rozhodnutím *Komise* ze dne 1. srpna 1990. Přitom připomíná, že Soudní dvůr konstatoval přípustnost žaloby podané podniky proti odmítnutí *Komise* vyhovět stížnostem, které jí předložily, uvádí však, že podle judikatury Soudního dvora (viz zejména

rozsudky ze dne 4. října 1983, Fediol v. Komise, 191/82, Recueil, s. 2913 a ze dne 28. ledna 1986, Cofaz a další v. Komise, 169/84, Recueil, s. 391) vyplývá odpověď na otázku, jejímž předmětem je zjištění, zda je žalobce bezprostředně a osobně dotčen odmítnutím Komise vyhovět jeho stížnosti, z procesních záruk přiznaných buď jednacím řádem, nebo Smlouvou, které opravňují Komisi požádat, aby určila, že se jedná o porušení předpisů Společenství.

V tomto případě žalobci vytýkají Komisi, že nezahájila řízení dle čl. 93 odst. 2 vůči sporné podpoře v souladu s čl. 93 odst. 3 Smlouvy. Na rozdíl od odstavce 2 tohoto článku nestanoví odstavec 3 žádnou informaci pro zúčastněné osoby, ani žádnou zvláštní procesní záruku s ohledem na tyto osoby. Podle francouzské vlády ze znění tohoto ustanovení a také z judikatury Soudního dvora vyplývá, že fáze předběžného přezkoumání nových nebo změněných podpor dle čl. 93 odst. 3 nestanoví žádnou procesní záruku ve prospěch zúčastněných podniků. Za těchto podmínek tyto podniky nemohou být považované za bezprostředně a osobně dotčené rozhodnutím Komise, kterým Komise nevyhoví stížnosti předložené této instituci.

Společnosti Allied Signal Inc. a Allied Signal SA (dále jen „Allied Signal“), vedlejší účastnice řízení, také předkládají námitku nepřipustnosti. Jako podporu pro tuto námitku uvádějí, že článek 93 Smlouvy stanoví několik různých etap pro přezkoumání podpor nebo návrhů státních podpor. Během první etapy Komise přezkoumá podporu společně s členskými státy a fyzické a právnické osoby do této etapy nezasahují. Na konci první etapy Komise určí, zda je dotyčná podpora slučitelná se společným trhem. Pokud není přesvědčena o tom, že podpora je slučitelná, přistoupí k následující etapě, což je postup uvedený v čl. 93 odst. 2, který obsahuje možnost pro zúčastněné osoby, aby předložily své stanovisko. I když Soudní dvůr rozhodl, že členské státy mohou napadnout legalitu rozhodnutí Komise, jímž tato končí přezkoumání podpory bez zahájení řízení dle čl. 93 odst. 2 (viz zejména rozsudek ze dne 20. března 1984, Německo v. Komise, 84/82, Recueil, s. 1451), toto právo zásahu se vztahuje pouze na členské státy, které mohou v každém případě v souladu s článkem 173 Smlouvy napadnout legalitu jakéhokoliv aktu Komise včetně jakéhokoliv rozhodnutí určeného pro jiný členský stát.

Nicméně Soudní dvůr nikdy nepřipustil právo pro fyzické nebo právnické osoby požadovat po Komisi zahájení řízení dle čl. 93 odst. 2, kdy Soudnímu dvoru byla předložena žaloba v tomto smyslu ve věci *Irish Cement v. Komise* (rozsudek ze dne 15. prosince 1988, 166/86 a 220/86, Recueil, s. 6473).

Podle *Allied Signal* pouze pokud Komise měla pochybnosti o slučitelnosti podpory se společným trhem, měla zahájit řízení dle čl. 93 odst. 2 a požádat o stanovisko zúčastněných osob. Přitom v daném případě však byla Komise zcela přesvědčena o této slučitelnosti.

Allied Signal dále doplňuje, že žalobci mohli výslovně požádat o zahájení řízení dle čl. 93 odst. 2 a s ohledem na případné zamítnutí Komise podat žalobu na neplnění povinností dle článku 175.

Allied Signal následně uplatňuje, že dopis Komise třetí fyzické nebo právnické osobě ve věci státní podpory nemůže být rozhodnutím pro účely žaloby založené na článku 173 Smlouvy. Takové rozhodnutí totiž musí svou podstatou zakládat určité právní účinky buď s ohledem na osobu, které je určeno, nebo s ohledem na jiné účastníky, kteří jsou přímo a osobně dotčeni.

Allied Signal připomíná rozsudek ze dne 10. června 1982, *Lord Bethell v. Komise* (246/81, Recueil, s. 2277), ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že osoba, která požádá instituci nikoliv o

přijetí rozhodnutí týkající se této osoby, ale o zahájení vyšetřování s ohledem na třetí osobu, může být nepřímo zúčastněna, není nicméně v právním postavení skutečného příjemce aktu, který může být zrušen ve smyslu čl. 173 druhého pododstavce.

Podle Allied Signal jakékoliv sdělení Komise v rámci jejího přezkoumání státní podpory, kdy se nejedná o sdělení, jehož účinkem je omezení výkonu práva přiznaného fyzickým a právníckým osobám uplatnit své stanovisko v rámci již zahájeného řízení, nemůže zakládat právní účinky s ohledem na jinou fyzickou nebo právníckou osobu, než která je příjemcem podpory.

Allied Signal má za to, že výše uvedená věc Irish Cement v. Komise se od věci projednávané v tomto případě liší z důvodu, a to zejména, že v dané věci se pozornost Soudního dvora týkala hlavně otázky lhůty a že poznatky Soudního dvora o rozhodovací povaze dopisů Komise, které jsou v této věci dotčeny, nejsou konečným výkladem definice rozhodnutí ve smyslu článku 173 Smlouvy.

Allied Signal krom toho uvádí, že přípustnost žaloby žalobců by způsobila porušení formálních pravidel článků 169 a 170 Smlouvy o EHS.

Konečně Allied Signal uvádí, že podle ustálené judikatury Soudního dvora může být zamítavé rozhodnutí předmětem žaloby pouze tehdy, jestliže pozitivní akt, který orgán odmítá přijmout, může být sám o sobě napaden.

Ve své odpovědi na vyjádření vedlejších účastnic řízení žalobci zpochybňují jak aktivní legitimaci vedlejších účastnic pro vznesení žalobního důvodu nepřipustnosti žaloby, tak opodstatněnost tohoto žalobního důvodu.

Pokud jde o aktivní legitimaci vedlejších účastnic řízení vznést tento žalobní důvod, žalobci uvádí, že Komise nedošla k závěru o nepřipustnosti žaloby. Článek 93 jednacího řádu Soudního dvora však stanoví, že návrh na vstup vedlejšího účastníka do řízení musí obsahovat návrhové žádání, které vede k podpoření nebo k zamítnutí návrhových žádání jedné ze stran sporu v hlavním řízení, a že vedlejší účastník musí přijmout stav řízení, jaký je v době jeho vstupu do něj. Podle žalobců tedy vedlejší účastnice řízení nemohou formulovat návrhová žádání jdoucí nad rámec návrhových žádání vyjádřených Komisí.

Žalobci mají za to, že návrh francouzské vlády, aby Soudní dvůr vydal rozhodnutí o přípustnosti žaloby, aniž by se zabýval věcí samou, musí být tím spíše zamítnut, jelikož tento návrh nedodržuje ustanovení čl. 91 odst. 1 jednacího řádu, podle kterého takový návrh musí být předložen samostatným podáním.

Pokud jde o opodstatněnost žalobního důvodu, žalobci uplatňují, že podmínky přípustnosti žaloby na neplatnost jsou v daném případě splněny.

Na prvním místě žalobci uvádí, že dopis Komise ze dne 1. srpna 1990, nebo, v případě jeho neexistence, dopis Sira Leona Brittana ze dne 4. října 1990, představuje napadnutelný akt na základě článku 173 Smlouvy o EHS. V tomto ohledu připomíná, že podle judikatury Soudního dvora, zejména podle rozsudku ze dne 11. listopadu 1981 IBM v. Komise (60/81, Recueil, s. 2639), jsou akta, která mohou být předmětem žaloby na neplatnost, všechna opatření jiná než doporučení nebo stanoviska zakládající právně závazné účinky takové povahy, jimiž mohou být

dotčeny zájmy žalobce a které podstatným způsobem mění jeho právní postavení. Rozhodnutí Komise neformulovat námitku, pokud jde o slučitelnost podpory se Smlouvou, je napadnutelným aktem, jelikož obsahuje konečné právní účinky, kterými mohou být dotčeny zájmy Francouzské republiky, Allied Signal a žalobců.

Žalobci mají za to, že tvrzení Allied Signal, podle kterého zahájení řízení uvedeného v čl. 93 odst. 2 bylo zcela ponecháno na posouzení Komise, je chybné, zejména ve světle výše uvedeného rozsudku Německo v. Komise, ve kterém Soudní dvůr prohlásil, že Komise musí zahájit řízení dle čl. 93 odst. 2, jestliže není schopna nabýt přesvědčení, dle prvního přezkoumání, že návrh je slučitelný se Smlouvou. Žalobci krom toho uvádí, že francouzská vláda výslovně připouští, že dopis z 1. srpna 1990 může být vykládán jako zamítavé rozhodnutí zahájit řízení dle čl. 93 odst. 2 a že zahrnuje vzhledem k této skutečnosti konečné právní účinky s ohledem na svého příjemce.

Žalobci doplňují, že, pokud dopis služby Komise ze dne 1. srpna 1990 není rozhodnutím, které může být předmětem žaloby, dopis Sira Leona Brittana naproti tomu bezpochyby představuje rozhodnutí o zamítnutí stížnosti žalobců, které obsahuje konečné právní účinky s ohledem na žalobce.

Za druhé žalobci uplatňují, že mají aktivní legitimaci k podání žaloby na zrušení rozhodnutí na základě čl. 93 druhého pododstavce Smlouvy o EHS. Nejprve mají za to, že jsou osobami, kterým jsou napadené akty určeny. Na jedné straně CIRFS jako sdružení chránící zájmy podniků z dotčeného odvětví jedná na účet jiných žalobců a podle zásady zakotvené v rozsudku ze dne 2. února 1988 Van der Kooy a další v. Komise (67/85, 68/85 a 70/85, Recueil, s. 219) má tedy aktivní legitimaci k tomu, aby mohlo podat žalobu na zrušení těchto rozhodnutí. Na druhé straně AKZO byla příjemcem dopisu ze dne 4. října 1990, který představuje rozhodnutí, jež jí bylo zasláno a kterým Komise odmítá vyhovět její žádosti, aby zasáhla proti podpoře poskytnuté Allied Signal.

Za předpokladu, že by Soudní dvůr měl za to, že tyto dopisy byly pouhým oznámením osobám, kterým byly určeny, o rozhodnutí určeném pro francouzskou vládu, žalobci uplatňují, že jejich aktivní legitimace vyplývá ze skutečnosti, že jsou bezprostředně a osobně dotčeni rozhodnutím.

Pokud jde o zjištění, zda jsou žalobci osobně dotčeni zamítnutím zahájit řízení dle čl. 93 odst. 2, odvolávají se na výše uvedený rozsudek Cofaz a další v. Komise, ve kterém Soudní dvůr připustil, že konkurenti podniku, kteří jsou příjemci podpory, jsou legitimováni podle čl. 173 druhého pododstavce Smlouvy k napadení rozhodnutí, kterým Komise rozhoduje o ukončení řízení zahájeného podle čl. 93 odst. 2 Smlouvy s ohledem na tuto podporu. Dle stanoviska žalobců vedou důvody, které přivedly Soudní dvůr k přijetí tohoto rozhodnutí, k uznání přípustnosti žaloby v daném případě. Prohlašují, že hráli roli srovnatelnou s rolí stěžovatele, a trvají na tom, že jejich pozice na trhu je významně dotčena podporou poskytnutou Allied Signal.

Pokud jde o námitku vedlejších účastnic řízení, že v oblasti státních podpor neexistují obdobné předpisy jako ty, které umožnily Soudnímu dvoru vyhovět žalobě žalobců v oblasti pravidel pro hospodářskou soutěž a antidumpingových předpisů a dotací, žalobci připomínají, že dle výše uvedeného rozsudku Cofaz a dalších v. Komise Soudní dvůr potvrdil, že důvody vedoucí k uznání existence práva na žalobu ve prospěch stěžovatelů v oblasti práva hospodářské soutěže a antidumpingových předpisů se použijí v rámci řízení stanoveného v článku 93 Smlouvy.

Pokud jde o argument vedlejších účastnic řízení, podle kterého se tato věc odlišuje od věci Cofaz a dalších v. Komise z důvodu, že v tomto případě nebylo Komisí zahájeno žádné řízení, žalobci uplatňují, že pokud konkurenti nějakého podniku, který je příjemcem podpor, odůvodní zájem napadnout rozhodnutí, kterým Komise ukončuje řízení zahájené podle čl. 93 odst. 2, nelze upírat těmto konkurentům právo předložit ke kontrole Soudního dvora akt, kterým Komise odmítá zahájit toto řízení. Účinná právní ochrana by nebyla zajištěna, pokud by stačilo, aby se Komise zdržela zahájení řízení vůči nějaké podpoře a takto zbavila zúčastněné osoby práva zpochybnit slučitelnost této podpory. Za tohoto předpokladu by totiž Komise mohla svobodně rozhodnout o tom, zda si přeje, či nikoliv předložit ke kontrole Soudního dvora použití své diskreční pravomoci v oblasti článku 92 Smlouvy.

Podle žalobců mají nesporně oprávněný zájem na tom, aby jejich konkurenti nedostávali podpory, které jsou neslučitelné se společným trhem. Za těchto okolností je s pojmem společenství práva neslučitelná skutečnost, aby podnik, který má takový oprávněný zájem, nemohl podat žalobu proti aktu, kterým Komise odmítá zahájit řízení vedoucí ke zjištění neslučitelnosti podpory se společným trhem.

Žalobci z toho usuzují, že upírat soutěžním podnikům jakoukoli aktivní legitimaci k podání žaloby na základě čl. 173 druhého pododstavce Smlouvy proti rozhodnutí Komise odmítající zahájení řízení dle čl. 93 odst. 2 této smlouvy má za následek vytvoření vážné mezery v systému právní ochrany stanovené v jejím článku 164.

Pokud jde o poslední námitku Allied Signal, podle které žalobci nemohou zpochybňovat odmítnutí zahájit řízení dle čl. 93 odst. 2, jelikož nepředložili v tomto smyslu návrh Komisi, žalobci připouští, že v dopise ze dne 20. června 1990 Komisi CIRFS výslovně nezformulovali návrh na zahájení řízení. Nicméně, jelikož byly dopisy již zaslány Komisi, dopis ze dne 20. června 1990 mohl být chápán pouze jako žádost, aby Komise zasáhla za účelem zamezit poskytnutí podpory francouzskými orgány. V každém případě se Komise nemýlila v dosahu těchto dopisů, jelikož ve své odpovědi prohlašuje, že provedla zevrubné přezkoumání slučitelnosti návrhu podpory s pravidly Společenství v oblasti hospodářské soutěže.

Konečně žalobci tvrdí, že je zřejmé, že jsou přímo dotčeni rozhodnutím nezahajovat řízení dle čl. 93 odst. 2.

Ve svých vyjádřeních předložených jako odpověď na vyjádření vedlejších účastnic řízení a na vyjádření žalobců má Komise na jedné straně za to, že argument předložený žalobci, že vedlejší účastnice řízení nemají aktivní legitimaci pro vznesení žalobního důvodu vycházejícího z nepřipustnosti žaloby, nemůže být zohledněn, zejména ve světle rozsudku ze dne 11. července 1990 Neotype Techmaslexport v. Komise a Rada (C-305/86 a C-160/87, Recueil, s. I-2945), ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že námitka nepřipustnosti je neopominutelnou podmínkou řízení, kterou je třeba přezkoumat z úřední povinnosti v souladu s čl. 92 odst. 2 jednacího řádu.

Naproti tomu se Komise dotazuje na opodstatněnost žalobního důvodu, zejména vzhledem k výše uvedeným rozsudkům Irish Cement v. Komise a Cofaz a dalším v. Komise. Za prvé Komise uplatňuje, že skutkové okolnosti v této věci jsou téměř stejné jako ve věci Irish Cement v. Komise. Komise má tedy za to, že její dopis ze dne 1. srpna 1990 obsahuje konečné právní účinky, stejně jako to připouští francouzská vláda, a může tedy být předložen Soudnímu dvoru v

souladu s čl. 173 druhým pododstavcem Smlouvy. Naproti tomu dle stanoviska Komise rozsudek *Irish Cement v. Komise* znamená, že žalobci nejsou příjemci rozhodnutí Komise. Jedná se totiž spíše o dopis, kterým jim je oznamováno rozhodnutí určené francouzské vládě.

Komise nicméně připomíná, že judikatura ve věci *Cofaz* připustila, aby konkurenti podniku, kteří jsou příjemci podpory, měli aktivní legitimaci k napadení rozhodnutí, kterým Komise rozhoduje o ukončení řízení za podmínky, že tyto podniky budou hrát určitou roli v rámci řízení uvedeného v článku 93, a pokud je jejich pozice na trhu podstatně dotčena opatřením podpory, které je předmětem napadeného rozhodnutí. V tomto bodě se Komise připojuje k argumentu žalobců, podle kterého přiznání tohoto práva pouze konkurentům následně po zahájení řízení by mělo za následek vytvoření vážné mezery v systému právní ochrany obsažené v článku 164 Smlouvy. Komise doplňuje, že obě dvě podmínky uvedené v rozsudku *Cofaz* a další v. Komise se zdají být naplněny v daném případě.

K věci samé

Žalobci se opírají zejména o dva žalobní důvody. Nejdříve mají za to, že „disciplína“ byla uplatňována nepřetržitě od roku 1977 pro syntetická vlákna pro průmyslové použití a za druhé za předpokladu, že by „disciplína“ v této oblasti byla uplatňována až po svém prodloužení v červenci 1989, tvrdí, že rozhodnutí poskytnout zpochybněnou podporu bylo přijato poté, co toto prodloužení vstoupilo v platnost.

V úvodu žalobci poznamenávají, že hlavními syntetickými vlákny jsou polyamidová, polyesterová, akrylová a polypropylenová vlákna. S výjimkou akrylových vláken mohou všechna tato vlákna být použita jak pro průmysl, tak i pro textil. Surovina je stejná pro oba typy použití a postup výroby je také totožný až do poslední části postupu. Vlákna pro průmyslové použití a pro textilní použití mohou být vyráběna ve stejném výrobním závodě, k čemuž někdy dochází.

K rozsahu působnosti disciplíny

Svým prvním žalobním důvodem žalobci hlavně uvádí, že disciplína platná v odvětví syntetických vláken se také používala pro vlákna pro průmyslové použití v době, kdy francouzská vláda tvrdí, že přijala své rozhodnutí, a že tudíž povinnost předchozího oznámení existovala. Podle nich se všechny texty přijaté Komisí v rámci disciplíny vztahují k odvětví syntetických vláken všeobecně, aniž by se provádělo rozlišení mezi textilními a ostatními použitími. V tomto ohledu se odvolávají zejména na dopisy zaslané ministrům zahraničních věcí, ve kterých Komise výslovně uvedla, že disciplína zahrnuje jak vlákna pro textilní použití, tak vlákna pro průmyslové použití. Podle nich je zbytečné, že Komise tvrdí, že upřesnění, které při posledním obnovení disciplíny uvedla, a sice, že se tato disciplína bude používat „bez ohledu na povahu nebo typ výrobku nebo na konečné použití“, představuje rozšíření disciplíny na jiné použití než pouze textilní. Nejedná se totiž o rozšíření, ale o pouhé upřesnění, jehož předmětem je odstranění jakékoliv možné dvojznačnosti pro všechny zúčastněné, pokud jde o všeobecný dosah disciplíny. Uvedení takového upřesnění nebylo v roce 1989 nijak překvapující, jelikož se objevil určitý zmatek, pokud jde o rozšíření rozsahu působnosti disciplíny. Mimoto z důvodu výrobního procesu, který je z velké části totožný, mohla jakákoliv podpora pro průmyslové nitě a vlákna nepřímo sloužit k financování textilních nití a vláken.

Žalobci mají krom toho za to, že Komise by jednala zcela neopatrným způsobem, pokud by toto upřesnění představovalo rozšíření disciplíny vzhledem k tomu, že podmínky pro obnovu disciplíny byly oznámeny členským státům v březnu 1989, zatímco prodloužení disciplíny vešlo platnost až 19. července 1989. Pokud bychom měli za to, že se disciplína vztahovala na průmyslové použití až od 19. července 1989, poskytovalo by to členským státům poslední příležitost poskytnout podporu pro investice v této oblasti, aniž by Komise mohla cokoliv namítat.

Ve své obhajobě *Komise* uznává, že nejdříve upřesnila, že rozsah působnosti disciplíny zahrnoval akrylová, polyesterová a polyamidová vlákna určená jak pro textilní použití, tak pro průmyslové použití. Naproti tomu nesdílí stanovisko žalobců, podle kterého byl rámec obnovován každé dva roky mezi rokem 1977 a rokem 1989. Podle ní prodloužení pro roky 1985, 1987 a 1989 představovala rozšíření. Uplatňuje, že rozšíření v roce 1989 pro všechna konečná použití nemůže být považováno za nadbytečné vzhledem k zaujetí pozice Komise v jejím memorandu z roku 1978. Použila totiž rámec pouze pro syntetická vlákna pro textilní použití a krom toho se v červnu 1988 rozhodla povolit poskytnutí podpory pro německého výrobce syntetických vláken, a sice pro společnost Faserwerk Bottrop GmbH za účelem vytvoření nové výrobní jednotky nespojitých vláken s velmi jemnou strukturou a s netkanou strukturou z polypropylenu a z polyethylenu. Důvodem pro toto rozhodnutí bylo zejména to, že dotyčné stroje nemohly zásobovat tradiční textilní a oděvní odvětví, které bylo jediným odvětvím, na které se disciplína zaměřovala.

Komise uplatňuje, že toto rozhodnutí představuje mlčky učiněnou úpravu dotčeného rámce, který musí zohlednit v budoucnu pro dodržení zásady rovnosti zacházení.

Nejdříve CIRFS jistě zpochybňoval tento výklad disciplíny, zejména dopisem ze dne 1. září 1988. Komise však dopisem ze dne 5. října 1988 vysvětlila své stanovisko, podle kterého se disciplína týkala pouze vláken a nití určených pro použití v textilním a oděvním odvětví a že v případě Faserwerk je trh mimo toto odvětví.

Podle Komise vzal CIRFS na vědomí tuto mlčky učiněnou změnu, zejména vyjádřením přání z hlediska obnovení rámce v roce 1989, aby syntetická vlákna pro průmyslové použití byla do rámce zahrnuta. V určitém počtu dopisů zaslaných Komisi CIRFS totiž uvádí *rozšíření* na vysoce odolná vlákna.

Komise z toho usuzuje, že je nesporné, že rozsah působnosti rámce Společenství pro syntetická vlákna již od roku 1988 nezahrnoval syntetická vlákna pro průmyslové použití před svým obnovením v červenci 1989, a že tedy neexistovala žádná povinnost pro oznámení dotčené podpory. V rámci tohoto žalobního důvodu Komise upřesňuje, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, nikdy neprováděla žádný tlak na španělské nebo rakouské orgány za účelem toho, aby tyto orgány neposkytly podporu pro Allied Signal.

Ve své replice žalobci zaujímají zejména stanovisko k významu výše uvedeného rozhodnutí Bottrop. Hlavně uvádějí, že, pokud rozhodnutí platně nezměnilo disciplínu, tato disciplína pokrývala syntetická vlákna pro průmyslové použití již od svého uvedení a bez přerušení.

V tomto ohledu mají za to, že rozhodnutí Bottrop může být za prvé vykládáno tak, že se nachází v rámci disciplíny. Jestliže je totiž návrh pravidelně oznamován Komisi, jak to bylo provedeno v daném případě, Komise musí přezkoumat jeho slučitelnost, pokud jde o základ, s článkem 92, ale nic jí nezakazuje uznat, že návrh může být povolen. Skutečnost, že rozhodnutí Bottrop by povolilo dotčenou podporu, podle žalobců neznamená, že Komise považuje disciplínu za nepoužitelnou pro tuto podporu.

Za druhé za předpokladu, že by Komise měla v podstatě za to, že dle rozhodnutí Bottrop je disciplína nepoužitelná pro vlákna pro průmyslové použití, dle žalobců z toho vyplývá, že rozhodnutí je založené na výkladu dosahu chybné disciplíny, a nikoliv na skutečnosti, že rozhodnutí tuto disciplínu mění. Účinkem chybného výkladu jednotlivého rozhodnutí aktu s všeobecným dosahem nemůže být jeho změna.

Za třetí žalobci uplatňují, že, pokud se členské státy a CIRFS obeznámily s domnělou změnou disciplíny, nebo ji vzaly na vědomí, aniž by reagovaly, nemůže to učinit tuto změnu platnou. Legalita aktu instituce musí být posuzována objektivním způsobem a nemůže vyplývat z absence odezvy zúčastněných podniků nebo členských států, zejména pokud se jedná o jednotlivý akt určený třetí osobě a nezveřejněný. Zvláště pak okolnost, že CIRFS podal návrh na rozšíření disciplíny na vlákna pro průmyslové použití, neznamená, že rozsah působnosti byl skutečně omezen, a to tím víc, kdy první reakcí CIRFS bylo zaslání písemného vyjádření Komisi, kde uvádí svůj údiv nad udělením podpory, kdy dle jeho stanoviska tato podpora jde proti disciplíně.

Za čtvrté žalobci uplatňují, že Komise používá chybný způsob pro zásadu rovnosti zacházení. Tato zásada totiž nemůže odůvodnit použití protiprávního aktu nebo opakování nesprávného výkladu zákonného aktu. Stejně tak zásada ochrany legitimního očekávání nemůže být uplatňována pro zachování protiprávní situace.

Ve světle předchozích důvodů žalobci uplatňují, že rozhodnutí Bottrop nezměnilo dosah „disciplíny“ a že tedy tento dosah byl již od počátku použitelný pro celé odvětví syntetických vláken a tato použitelnost nikdy nebyla přerušena bez ohledu na to, zda jsou tato vlákna určena pro průmyslové nebo textilní použití. Z tohoto hlediska představovalo sdělení, kterým se prodlužuje disciplína, pouhé upřesnění, jehož předmětem bylo pouze odstranění jakékoliv možné dvojznačnosti. Sdělení totiž výslovně neuvádí, že jeho předmětem je uskutečnění rozšíření rozsahu působnosti disciplíny, a pouze uvádí, že Komise se rozhodla jej prodloužit.

Ve své duplice *Komise* zpochybňuje výklad výše uvedeného rozhodnutí Bottrop, který předkládají žalobci. Nejdříve uvádí, že disciplína byla navržena pro zamezení zvyšování výroby výrobků, pro které existuje nadprodukce a zvýšená kapacita. Přitom pouze odvětví syntetických vláken pro textilní využití bylo a nadále zůstává nadkapacitní. Ve věci Bottrop byla Komise poprvé konfrontována s podporou ve prospěch výroby syntetických vláken pro průmyslové použití. Jelikož je nový trh syntetických vláken pro průmyslové použití zřetelně odlišný od nadkapacitního trhu syntetických vláken pro textilní použití, Komise došla k závěru, že dotčené podpory nespádají do rozsahu působnosti disciplíny. Podle Komise je její rozhodnutí v této věci jasné, uvádí, že kodex podpor pro odvětví syntetických vláken a nití zakazuje poskytování

podpory, jejímž účinkem je zvyšování kapacit pro přebytečné výrobky, a že dotyčná vlákna, která představují nový výrobek, nepodléhají kodexu podpor pro odvětví syntetických vláken a nití.

Následně Komise zpochybňuje argumentaci žalobců, podle které je rozhodnutí založeno na interpretaci dosahu disciplíny, kterou Komise v současnosti považuje za chybnou. V roce 1977 totiž výroba vláken pro průmyslové použití představovala velmi malou část celkové výroby syntetických vláken. Vzhledem k nárůstu výroby vláken pro průmyslové použití na jedné straně a na straně druhé k nebezpečí možného zastírání podpor pro průmysl vláken pro textilní použití ve formě podpory pro průmysl vláken pro průmyslové použití přijala Komise od roku 1989 rozhodnutí, které rozšiřuje rozsah působnosti disciplíny. Komise dochází k závěru, že její výklad disciplíny z roku 1988 byl proveden v závislosti na situaci na trhu a že jeho rozšíření v roce 1989 následuje ekonomický a technický vývoj těchto výrobků.

Komise má tedy za to, že rozhodnutí Bottrop představuje změnu rozsahu působnosti rámce a že nemůže být členskými státy a CIRFS opomenuto. CIRFS může vždy podat žalobu proti tomuto rozhodnutí.

Pokud jde o sdělení členským státům z března 1989, Komise poznamenává, že její ustálenou praxí je sdělovat členským státům návrhy rámce Společenství před jejich formálním přijetím a diskutovat o nich s členskými státy, a je tedy nemožné dojít k závěru, že neupozornila členské státy na svůj záměr rozšířit rozsah působnosti disciplíny.

Komise dochází k závěru, že v době poskytnutí podpory pro Allied Signal nezahrnovala disciplína Společenství vlákna pro průmyslové použití a že tato podpora byla poskytnuta v souladu s režimem předem schváleným Komisí, Komisi tedy nemuselo být zasíláno oznámení.

Francouzská republika, vedlejší účastnice řízení, uplatňuje, že až do 19. července 1989 byla platnou verzí disciplíny verze obsažená ve sdělení 87/C 183/04 o podporách pro průmysl syntetických vláken ve Společenství. Podle této vlády porovnání znění tohoto sdělení se zněním posledního sdělení z roku 1989 ukazuje, že disciplína pokrývá vlákna pro jiné použití než textilní až od 19. července 1989. Krom toho v dopise ze dne 7. července 1989 týkajícím se obnovení disciplíny na období od roku 1987 do roku 1989 se Komise odvolává na návrh Společenství v oblasti syntetických vláken a nití pro textilní použití. Francouzská vláda z toho usuzuje, že v okamžiku poskytnutí podpory Allied Signal bylo opodstatněné mít za to, že tato podpora nevyžaduje žádné předchozí oznámení Komisi.

Francouzská vláda zároveň uvádí, že členské státy jsou hlavními příjemci dotčených sdělení, o jejichž schválení je Komise požádala. Z judikatury Soudního dvora totiž vyplývá, zejména z rozsudku ze dne 24. února 1987, *Deufil v. Komise* (310/85, Recueil, s. 901), že tato sdělení představují jednoduchá orientační pravidla, jejichž výklad pouze odráží praxi, kterou se Komise řídí poté, co jí byl členskými státy potvrzen souhlas se zněním a s dosahem těchto sdělení. Za těchto podmínek má francouzská vláda za to, že je oprávněné pochybovat o způsobilosti podniků zpochybňovat před Soudním dvorem výklad, který si Komise o vlastních disciplínách v odvětví podpor vyhraduje.

Francouzská vláda uplatňuje, že výše uvedená věc *Německo v. Komise* musí být odlišena od projednávané věci vzhledem k důvodu, že se Komise setkala s vážnými potížemi při přezkoumání plánu belgických podpor a že tedy měla povinnost zahájit řízení dle čl. 93 odst. 2,

zatímco v projednávaném případě Komise došla k závěru, že podpora je slučitelná bez jakékoliv potíže.

Podle *Allied Signal* není disciplína aktem se závazným dosahem, ale pouze vyjádřením stanoviska Komise s ohledem na podpory poskytnuté dotyčnému odvětví. Pro upřesnění dosahu této disciplíny to, co platí, je výklad předložený samotnou Komisí, jak jej znají zúčastněné osoby. V tomto ohledu až do posledního obnovení v červenci 1989 byla disciplína neustále vykládána Komisí, členskými státy a dotčenými odborníky restriktivním způsobem. Jako podporu pro toto tvrzení uvádí zejména výše uvedené rozhodnutí *Bottrop* a reakci CIRFS, který navrhl Komisi rozšíření disciplíny za účelem pokrytí všech typů vláken.

Uplatňuje, že z rozhodnutí *Bottrop* zejména vyplývá, že na extra jemná a netkaná polypropylenová vlákna, která jsou vytvořena z těchto vláken, a sice syntetická vlákna pro průmyslové použití, se nevztahovala předchozí disciplína Společenství před svým prodloužením a rozšířením v červenci 1989.

Podle *Allied Signal* žalobci mylně docházejí k závěru s odvoláním na výše uvedený dopis Komise z ledna 1978, že disciplína kryla jak syntetická vlákna s běžnou odolností, tak vysoce odolná vlákna, bez ohledu na jejich konečné použití. Vlákna, která musí být vyrobena v Longwy, jsou totiž vysoce odolná polyesterová vlákna pro průmyslové použití, která nejsou nijak používána v odvětví textilu/oděvů, ale jsou vyhrazena pro použití, pro které je faktor odolnosti zásadním faktorem. Jejich trh není vůbec stejný jako trh se syntetickými vlákny s běžnou odolností a na rozdíl od tohoto trhu zde není problém s nadměrnou kapacitou.

Ve světle těchto vyjádření *Allied Signal* dochází k závěru, že v okamžiku poskytnutí francouzské podpory disciplína nepokrývala vysoce odolná vlákna pro průmyslové použití.

Ve své *replíce* a ve svých *vyjádřeních v odpověď na vyjádření vedlejších účastníků* žalobci upozorňují na nepřesnost francouzského překladu textu rozhodnutí *Bottrop*. Německý text totiž stanoví: „Polypropylen aus sehr feinen Titerfasern ist jedoch ein neues und innovatives Erzeugnis, für das kein Überangebot besteht. Im übrigen unterliegen Polyäthylen aus sehr feinen Titerfasern und Faserverbundstoffe aus diesen Fasern überhaupt nicht der Beihilfedisziplin auf dem Gebiet des Synthefasern.“ Z toho vyplývá na rozdíl od tvrzení *Allied Signal* a Komise, že jsou to polyethylenová vlákna, a nikoliv polypropylenová vlákna, která dle tohoto rozhodnutí podléhají disciplíně.

K datu poskytnutí zpochybňované podpory

Podle *žalobců* si Komise neověřila tvrzení francouzské vlády, podle kterého měla být podpora poskytnuta od 21. června 1989. Uplatňují za prvé, že rozhodnutí, kterým se poskytuje zpochybňovaná podpora, nemohlo být k tomuto datu přijato. Podle francouzského práva jsou totiž rozhodnutí o poskytnutí PAT prováděna poté, co příjemce vyplní a podepíše dotazník, kterým se zavazuje uskutečnit operaci, pro kterou je podpora požadována. Vzhledem k tomu, že *Allied Signal* však jednala se španělskými a rakouskými orgány, se španělskými do konce roku 1989 a s rakouskými do března 1990, bylo by obtížné si představit, že by *Allied Signal* byla neodvolatelně zavázána francouzským orgánům od června 1989. Z toho vyplývá, že, jestliže francouzská vláda přijala rozhodnutí v červnu 1989, toto rozhodnutí obsahovalo vadu, na základě

kteře měla Komise mít za to, že podpora nebyla platně poskytnuta, a to dokonce i s ohledem na francouzské právo.

Podpůrně žalobci uplatňují, že, i když se prokáže, že rozhodnutí bylo přijato v souladu s francouzským právem, podpora přesto nebyla poskytnuta Allied Signal ve smyslu článků 92 a 93 Smlouvy. Z účelu kontrolního systému stanoveného posledně uvedeným článkem totiž vyplývá, že podpora nemůže být považována za poskytnutou ve smyslu tohoto ustanovení tehdy, jestliže se příjemce může zcela svobodně vzdát investičního projektu, ke kterému se vztahuje.

Žalobci navrhuji Soudnímu dvoru, aby přistoupil k provedení nezbytných důkazů pro vyjasnění přesné povahy, obsahu, chronologie a výsledku sporů mezi francouzskou vládou a Allied Signal ohledně zpochybňované podpory.

Ve své obhajobě Komise namítá, že francouzské orgány zaslaly Komisi kopii dopisu ministrovi územního plánování ze dne 28. června 1989, kterým oznamuje společnosti Allied Signal své příznivé rozhodnutí přidělit regionální podporu ve výši 160 000 000 FF. Pokud jde o skutečnost, že Allied Signal stále jednala se španělskými a rakouskými orgány po tomto datu, z dopisu francouzských orgánů ze dne 14. června 1990 vyplývá, že příprava závodu vyžadovala složité operace, což podle francouzských orgánů vedlo Allied Signal k přijetí dalších neformálních kontaktů.

Pokud jde o pojem poskytnuté podpory, je nesporné, že Komise má za to, že podpora je poskytnutá nikoliv v okamžiku platby příjemci, ale jakmile bylo provedeno konečné rozhodnutí o jejím poskytnutí příslušným orgánem. Na základě skutečností poskytnutých francouzskými orgány má Komise za to, že sporná podpora byla poskytnuta před obnovením disciplíny v červenci 1989.

Ve své duplice je Komise toho názoru, že poskytnutí podpory předchází rozšíření disciplíny v roce 1989. Ve svém rozhodnutí ze dne 10. října 1984 týkajícího se PAT Komise nepodmínila povolení režimu souladem s interními procesními pravidly. Vzhledem k této skutečnosti má Komise za to, že případná nesrovnalost vzhledem k těmto procesním pravidlům není takové povahy, aby zpochybnila posouzení Komise.

Připomíná, že považuje podporu za poskytnutou, jakmile bylo rozhodnutí přijaté příslušným orgánem a sděleno podniku, a nemůže tedy zohlednit ani okamžik jejího zaplacení, ani okamžik, kdy má přijímající společnost přistoupit k podporované investici.

Podle *francouzské vlády* bylo rozhodnutí o přidělení dotčené podpory přijato ministrem pověřeným územním plánováním po předání stanoviska meziministerského výboru v souladu s platnými ustanoveními a oznámeno Allied Signal dopisem ze dne 28. června 1989. Rozhodnutí o přidělení podpory pro územní plánování je jednostranný akt, který zavazuje pouze stát (s výhradou toho, že došlo ke skutečnosti, aby podpora byla vyplacena). Pokud je o žádost o přidělení, která upřesňuje, že „žadatel se zavazuje uskutečnit operaci, pro kterou je podpora požadována“, tato doložka je čistě formální a jejím předmětem je vyhnutí se žádostem, které neobsahují propracovanější projekt. Formulář má totiž spíše charakter stručného přehledu představujícího poznatky, které mají být poskytnuty pro vypracování spisu. Formulář

nepředstavuje smluvní závazek, vzájemně si tedy neodporuje, aby se Francouzský stát rozhodl přidělit podporu dne 28. června 1989 a aby se podnik pokoušel k pozdějšímu datu zjistit, zda jiné zařízení by neumožnilo lepší rentabilitu jeho investice.

Podle *Allied Signal* představuje ministerské rozhodnutí o přidělení podpory v podobě podpory pro územní plánování ze dne 28. června 1989 výsledek řízení zahájeného *Allied Signal* v souladu s použitelnými ustanoveními francouzského práva. Pokud jde o jednání vedená *Allied Signal* s rakouskou společností *Glanzstoff Austria* (dále jen „*Glanzstoff*“) do března 1990, *Allied Signal* vysvětluje, že závod v Longwy způsobil určitý počet problémů spojených se stavem znečištění závodu a že s ohledem na význam a složitost prací na odstranění znečištění, které mají být provedené, musel *Allied Signal* odložit zahájení prací. Mezitím *Glanzstoff* kontaktoval *Allied Signal* za účelem jednání ohledně vytvoření „joint-venture“. Jednání s *Glanzstoff* totiž (která ostatně nikdy nebyla dokončena) nijak nezpochybnila zásadu zřízení závodu v Longwy. Tento závod by mohl být zpochybněn pouze v případě, kdy by se práce na odstranění znečištění a uvedení území do původního stavu ukázaly jako nemožné. V tomto kontextu *Allied Signal* udržoval předběžná jednání pro případ, že by závod v Longwy nemohl být vhodně renovován.

Pokud jde o argumentaci žalobců, podle které podpora nemůže být považována za přidělenou ve smyslu článku 93, pokud se příjemce může volně zříci investičního projektu, ke kterému je určen, *Allied Signal* má za to, že je zjevně mylná. Výraz „podpory poskytované státy“ se totiž výslovně odvolávají na rozhodnutí přijaté příslušným orgánem veřejné správy. Skutečnost, že k datu 28. června 1989 práce na odstranění znečištění závodu nebyly provedeny, se nijak nedotýká pojmu podpory poskytnuté francouzským státem, jelikož v rámci všech postupů zavádějících systém podpor je třeba z právního hlediska rozlišit vlastní rozhodnutí od jeho uskutečnění.

Použitelnost čl. 93 odst. 1 a 2 Smlouvy o EHS

Podpůrně žalobci uplatňují, že ačkoliv zpochybňovaná podpora nebyla pokryta disciplínou, Komise nemohla rozhodnout, že proti ní nebylo třeba zasáhnout z důvodu, že nebyla pokryta prohlášením o slučitelnosti se společným trhem, obsaženém v rozhodnutí týkajícím se výše uvedeného režimu PAT. Komise může totiž jednat v rámci čl. 93 odst. 1 Smlouvy a popřípadě zahájit řízení na základě čl. 93 odst. 2. Pokud se jedná o existující podporu, dotčená podpora byla předmětem trvalého přezkoumání, ke kterému musí Komise přistoupit a které je uloženo přísnějším způsobem, jestliže se jedná o individuální případy použití všeobecného režimu regionálních podpor a jestliže všechny prvky týkající se každého odvětví, jež může být případně dotčeno, mohou být zohledněny pouze při přezkoumání všeobecného režimu.

Komise uvádí, že případná užitečná opatření, která musí navrhnout v rámci čl. 93 odst. 1 Smlouvy, nemohou mít v zásadě retroaktivní účinek. Vzhledem k této skutečnosti nemohou zpochybnit individuální podpory, jestliže tyto podpory byly poskytnuty v souladu s režimem řádně odsouhlaseným Komisí a vytvořily práva pro přijímací podnik. Avšak na základě informací, které jsou k dispozici, je *Komise* toho názoru, že dotčená podpora byla poskytnuta v souladu s platnými pravidly, a tedy ji nemůže zpochybnit.

Ve své *replíce* žalobci uplatňují, že, pokud stačilo, aby bylo přijato rozhodnutí o poskytnutí vzhledem k vnitrostátnímu právu, i když příjemce není povinen provést zamýšlenou investici, je o to více odůvodněné umožnit zásah *Komise* vůči podpoře, která je považována za podporu

spadající do kategorie „existujících“ podpor, které jsou předmětem čl. 93 odst. 1, pouze vzhledem k datu jejich formálního „poskytnutí“ podle vnitrostátních právních předpisů. Vzhledem na nedostatek jakéhokoliv závazku ze strany příjemce není zásada ochrany legitimního očekávání překážkou pro to, aby Komise přijala rozhodnutí, kterým shledá neslučitelnost poskytnuté podpory se společným trhem.

Ve své *duplice Komise* znovu uvádí, že užitečná opatření přijatá v souladu s čl. 93 odst. 1 nemohou zpochybnit individuální podpory poskytnuté v souladu s režimem řádně odsouhlaseným Komisí. V daném případě bylo povinností pouze ověřit slučitelnost podpory s ustanoveními existujícího režimu.

Druhé tvrzení předkládané v replice znovu otvírá, dle názoru Komise, otázku vztahující se k druhému žalobnímu důvodu, kterou je zjistit okamžik, kdy podpora má být považována za poskytnutou.

K intenzitě dotčené podpory

Obvykle v souladu s výše uvedeným rozhodnutím 85/18 může intenzita podpor ve formě PAT dosáhnout v dotčeném regionu 25 % čistého grantového ekvivalentu (dále jen „NGE“). Avšak dopisem ze dne 1. prosince 1986 Komise zvýšila strop těchto NGE na 30 % podpor v evropském rozvojovém středisku (PED), kde se má dotčená investice realizovat.

Ve své žalobní *odpovědi* Komise tvrdí, že intenzita podpory, a sice 160 000 000 FF na investici 840 000 000 FF byla, z čistého hlediska, více méně 16,5 %, a vzhledem k tomu došla k závěru, že intenzita podpory byla takto podstatně pod úrovní povoleného maxima.

Ve své *replice* žalobci zpochybňují platnost posouzení Komise, pokud jde o obsah a intenzitu dotčené podpory. Za prvé mají za to, že dokonce i podle údajů Komise intenzita podpory byla na hrubé úrovni na 19 %. Za druhé podle nich Komise nezohlednila částku 40 000 000 FF, k jejíž úhradě se zavázaly místní územní samosprávné celky za účelem úpravy závodu, čímž se výše intenzity podpory zvýšila na 23,8 %. Za třetí žalobci tvrdí, že po podání žaloby se dozvěděli o tom, že Allied Signal dostala dodatečnou podporu ve formě snížení ceny za dodávky elektřiny, kterou Komise nezohlednila. Nakonec je možné, že podmínky za kterých má být pozemek dán k dispozici Allied Signal, také zahrnovaly podporu.

Ve své *duplice* Komise zaujímá pozici vůči bodům uvedeným žalobci. Za prvé vysvětluje, že rozhodnutí týkající se PED bylo vyjádřeno v čisté hodnotě a bylo tedy logické, že poskytnutá podpora bude vypočítána také v čisté částce. Za druhé částka 40 000 000 FF zahrnující částku za úpravu závodu, představuje výdaje na infrastrukturu, které nejsou zvláště poskytnuty žádnému podniku se sídlem v dané oblasti, a nespádají tedy pod článek 92 Smlouvy. Nakonec, pokud jde o podmínky předání pozemku k dispozici a snížení ceny na dodávky elektřiny, Komise uvádí, že tyto podmínky nebyly uvedené v okamžiku zjišťování okolností. Nicméně se v současnosti francouzských orgánů na tyto body dotázala a odpovědi jsou v současné době přezkoumávány.

IV — Odpověď na otázku položenou Soudním dvorem

Dopisem ze dne 11. června 1992 Soudní dvůr vyzval Komisi, aby odpověděla na následující otázku:

„Ve své duplice Komise tvrdí, že se dotázala francouzských orgánů na podmínky pro předání vlastního pozemku k dispozici pro Allied Signal a ohledně snížení ceny na dodávky elektřiny. Je požádána, aby shrnula obsah odpovědí, a zejména uvedla, zda tyto odpovědi vedly k tomu, že změnila své posouzení intenzity podpory.“

Komise poskytla následující odpovědi:

1. Ke snížení ceny na dodávky elektřiny

Dopisem ze dne 7. března 1991 francouzské orgány sdělily Komisi, že EDF a Allied Signal se dohodly na podpisu smlouvy, jež zahrnuje prodej elektřiny.

V tomto ohledu na prvním místě uvedly, že tento prodej elektřiny bude proveden v souladu s platnými tarify pro tyto typy zařízení, za druhé, že konečná dohodnutá cena vyplývá z obchodních jednání mezi EDF a Allied Signal a umožňuje zajistit pro EDF pokrytí příslušných nákladů a ziskovou marži, a za třetí, že smlouva nijak nepředpokládá převod veřejných zdrojů podniku a neobsahuje žádnou přímou či nepřímou veřejnou podporu.

Dále dotčená smlouva, která se týká období šesti let, a sice od roku 1993 do roku 1998 včetně, spočívá na dvou prvcích, a sice na jedné straně na závazku spotřeby Allied Signal, pokud jde o délku trvání smlouvy, na druhé straně na fakturaci za elektřinu za zvýhodněnou cenu, která je nabízena všem spotřebitelům, jež se zavážou k výkonu většímu než 40 MW, kdy tato zvýhodněná cena má podobu obchodní slevy, která bude poskytnuta v podobě zálohy na slevu v okamžiku zprovoznění závodu.

Nakonec Komise uvádí, že EDF se nachází v situaci nadměrné kapacity. Podle jejích posledních odhadů se její výrobní přebytek sníží až v roce 1997. Vzhledem k předpokládanému zprovoznění nových zařízení, zejména jaderných, do roku 1997, bude úbytek této nadměrné kapacity prováděn postupně a pravidelně až do roku 1997.

Na základě těchto informací měla Komise za to, že smlouva podepsaná mezi EDF a Allied Signal umožní EDF zajistit dodatečné prodeje *pokrývající alespoň proměnnou cenu své výroby* (palivo a přeprava), aniž by byl dotčen její investiční plán – to znamená bez zvláštní investice – jelikož až do roku 1997 bude mít přebytečnou výrobní kapacitu vzhledem k poptávce.

Z tohoto důvodu měla Komise za to, že zvláštní nabídnutá cena umožní EDF využít své existující nadbytečné kapacity ziskovým způsobem a že tato cena má takové rysy, že mohla být nabídnuta soukromým výrobcem elektřiny v situaci nadměrné kapacity podobné, jako je situace EDF, a z tohoto důvodu neobsahuje žádný prvek podpory.

V tomto ohledu Komise upřesňuje, že, pokud jde o podmínky dodávky elektřiny, postupovala stejným způsobem v několika případech.

Vzhledem výše uvedenému nebyla Komise nucena změnit své posouzení intenzity podpory.

2. K podmínkám poskytnutí pozemku k dispozici

Komise do této chvíle neobdržela žádnou odpověď ohledně svého požadavku o informace ze dne 3. května 1991. Francouzským orgánům bylo zasláno připomenutí.

Právní otázky:

¹ Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 12. října 1990 Comité international de la rayonne et des fibres synthétiques (Mezinárodní výbor pro umělá a syntetická vlákna, dále jen „CIRFS“), sdružení dle francouzského práva, AKZO NV (dále jen „AKZO“), společnost dle nizozemského práva, Hoechst Aktiengesellschaft (dále jen „Hoechst“), společnost dle německého práva, Imperial Chemical Industries plc (dále jen „ICI“), společnost dle anglického práva a SNIA Fibre SpA (dále jen „SNIA Fibre“), společnost dle italského práva podaly na základě čl. 173 druhého pododstavce Smlouvy o EHS návrh na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 1. srpna 1990 a v případě potřeby dopisu Sira Leona Brittana, místopředsedy Komise, ze dne 4. října 1990. Ve sporném rozhodnutí měla Komise za to, že neexistuje žádná povinnost předchozího oznámení o podpoře poskytnuté společnosti Allied Signal francouzskou vládou za účelem založení výrobní jednotky pro vysoce odolná polyesterová vlákna v regionu Longwy a že obsah a intenzita této podpory jsou uspokojivé. V dotčeném dopise Sir Leon Brittan tuto analýzu potvrdil.

Právní rámec a skutečnosti předcházející sporu

² Svým rozhodnutím 85/18/EHS ze dne 10. října 1984 týkajícím se vymezení oblastí, které mohou spadat do režimu podpory územního plánování ve Francii (Úř. věst. 1985, L 11, s. 28), Komise schválila jako slučitelné se společným trhem poskytnutí podpor pro územní plánování v některých oblastech metropolitní Francie, kam patří region Longwy v Meurthe-et-Moselle. Podle jeho článku 7 se však toto rozhodnutí nedotkne dodržování zvláštních existujících nebo budoucích pravidel použitelných v některých odvětvích.

³ Dne 19. července 1977 Komise zaslala členským státům dopis s názvem „Podpory pro odvětví syntetických vláken“. V tomto dopise bylo zejména uvedeno, že „průmysl zabývající se syntetickými vlákny je v EHS charakterizován výrobními kapacitami, které výrazně přesahují svá odbytíště“, že „Komise ... má za to, že členské státy by se měly zdržet od tohoto okamžiku a po dobu dvou let ... přijímání nových rozhodnutí o poskytnutí podpor, jejichž účinkem by bylo zvýšení existujících výrobních kapacit... Pokud jde o regionální podpory, zdržení by mělo být platné také v případech, kdy ... jsou regionální podpory poskytovány automaticky a nejsou předmětem předchozího oznámení“. Dopis také upřesňoval, že Komisi by měly být předem předkládány všechny podpory, které členské státy navrhují k poskytnutí, bez ohledu na to, zda je jejich účinkem, či nikoliv, zvýšení kapacit. Je nesporné, že členské státy projevíly souhlas s „disciplínou“ navrhovanou v tomto dopise.

⁴ Po obdržení odpovědí členských států jim Komise zaslala v roce 1978 memorandum obsahující určitý počet upřesnění výkladu uvedené disciplíny, zejména pokud jde o její rozsah působnosti, který „zahrnuje akrylová, polyesterová a polyamidová vlákna určená

jak pro textilní použití, tak pro průmyslové použití“. Je nesporné, že tato definice rozsahu působnosti disciplíny nebyla v této době zpochybňována členskými státy, kterým byla určena.

5 Takto zřízená disciplína byla prodlužována každé dva roky a její rozsah působnosti byl popřípadě rozšířen, platná verze v okamžiku podání žaloby byla verze uvedená ve sdělení ze dne 8. července 1989 (Úř. věst. C 173, s. 5). Toto sdělení pojmenované „Podpory pro průmysl Společenství z oblasti syntetických vláken“ předpokládalo zejména, že Komise „vydá a priori nepříznivé stanovisko ve věci podpor navrhovaných členskými státy..., jejichž účinkem je zvýšit čistou výrobní kapacitu společností z odvětví syntetických vláken (akrylové, polyesterové, polypropylenové a polyamidové nitě a vlákna bez ohledu na povahu nebo typ výrobku nebo konečné použití)“.

6 Ze spisu vyplývá, že v roce 1989 se CIRFS dozvěděl, že Allied Signal Inc., společnost dle amerického práva, a Allied Signal Fibers Europe SA, společnost dle francouzského práva, a pobočka prvně jmenované společnosti (dále jen „Allied Signal“) se spojily se španělskou, rakouskou a francouzskou vládou za účelem přezkoumání možnosti získat dotaci pro založení výrobní jednotky pro polyesterová vlákna pro průmyslové použití. CIRFS tuto informaci oznámil Komisi a požádal ji o zásah u dotyčných vlád. Zároveň se také přímo spojil s těmito vládami a se zástupci Allied Signal a informoval je o svém stanovisku, že jakákoliv podpora v tomto odvětví je neslučitelná s platnou disciplínou.

7 Jednání mezi Allied Signal na jedné straně a španělskou a rakouskou vládou na druhé straně nebyla úspěšná a tyto vlády tedy neposkytly žádnou podporu.

8 Dne 20. června 1990 CIRFS požádal Komisi, aby zasáhla u francouzských orgánů, aby neposkytovaly dotaci Allied Signal. Dne 29. června 1990 se společnost AKZO dozvěděla, že francouzská vláda se rozhodla poskytnout Allied Signal podporu pro územní plánování v regionu Longwy za účelem založení závodu na výrobu polyesterových vláken určených pro průmyslové použití, a sice pro dodávky evropským výrobcům pneumatik, a napsala Sirovi Leonu Brittanovi, místopředsedovi Komise pověřenému záležitostmi v oblasti hospodářské soutěže, aby jej informovala o svém znepokojení, pokud jde o poskytnutí této podpory, a požádala jej o jeho případný komentář.

9 Dne 1. srpna 1990 Komise zaslala CIRFS dopis, ve kterém uvádí, že dotyčná podpora spočívala v použití regionálního schématu podpory územního plánování, že rozhodnutí o poskytnutí bylo oznámeno podniku „před posledním rozšířením disciplíny v oblasti syntetických vláken“ a že zde tudíž neexistovala žádná povinnost předchozího oznámení.

10 Dopisem ze dne 4. října 1990 zasláným AKZO potvrdil Sir Leon Brittan takto přijatý postoj, a zejména uvedl, že, pokud je pravda, že disciplína zavedená v této oblasti byla sepsaná v dosti všeobecném znění, Komise ji před červencem 1990 vykládala užším způsobem, jako by se používala pouze pro vlákna určená pro textilní využití.

11 Žalobci tedy podali tuto žalobu.

12 Usnesením ze dne 20. března 1991 Soudní dvůr povolil, aby se Francouzská republika, Allied Signal a Allied Signal Fibers Europe účastnily řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhů Komise.

13 Dopisem ze dne 7. ledna 1993 společnost AKZO informovala Soudní dvůr o zpětvzetí žaloby v souladu s článkem 78 jednacího řádu, kterou podala. Usnesením ze dne 18. února 1993 předseda pátého senátu vyňal věc C-313/90 z rejstříku Soudního dvora v tom rozsahu, v jakém se věc týkala žaloby podané AKZO.

14 Pro podrobnější výklad skutkových okolností sporu, průběhu řízení a žalobních důvodů a argumentů účastníků řízení se odkazuje na zprávu k jednání. Tyto údaje ze spisu jsou dále převzaty pouze v míře nezbytné pro úvahy Soudního dvora.

Předmět žaloby

15 V úvodu je třeba vymezit předmět žaloby.

16 Ve svých návrhových žádáních žalobci požadují zrušení rozhodnutí Komise ze dne 1. srpna 1990 a dopisu Sira Leona Britтана ze 4. října 1990. Uvádějí, že na rozdíl od analýzy provedené Komisí sporná podpora spadá do rozsahu působnosti disciplíny a že by tedy v souladu s touto disciplínou měla být předmětem předchozího oznámení podle čl. 93 odst. 3 Smlouvy.

17 Z tohoto naposledy uvedeného ustanovení vyplývá, že cílem povinnosti předchozího oznámení je umožnit Komisi rozhodnout, zda je nutné zahájit řízení uvedené v čl. 93 odst. 2 této Smlouvy. Za těchto podmínek se rozhodnutí Komise, podle kterého sporná podpora nepodléhala této povinnosti, rovná odmítnutí zahájit řízení uvedené v čl. 93 odst. 2 z důvodu, že se jednalo o existující podporu, pro kterou již bylo uděleno předběžné povolení výše uvedeným rozhodnutím 85/18.

18 Z těchto upřesnění vyplývá, že žaloba je vykládána tak, že směřuje ke zrušení zamítnutí Komise zahájit řízení uvedené v čl. 93 odst. 2, jak bylo vyjádřeno ve dvou výše uvedených sděleních.

K přípustnosti

19 Vedlejší účastnice řízení vznesly námitku nepřipustnosti, kdy zejména uvádějí, že žalobci nemají aktivní legitimaci, aby mohli jednat z titulu čl. 173 druhého pododstavce Smlouvy. Žalobci zpochybňují legitimaci vedlejších účastnic řízení pro uplatnění této námitky.

20 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komise se ve svých návrhových žádáních omezila pouze na požadavek, aby žaloba byla zamítnuta ve věci samé, a nikdy nezpochybňovala aktivní legitimaci žalobců. Naopak podpořila, že odepřít konkurentům podniku, kterému byla poskytnuta podpora, legitimaci k tomu, aby mohli napadnout rozhodnutí Komise, kterým odmítá zahájit řízení uvedené v čl. 93 odst. 2 Smlouvy, by vytvořilo vážnou mezeru v systému právní ochrany stanoveném článkem 164 této smlouvy.

21 Pokud jde o legitimaci vedlejších účastnic řízení pro vznesení námitky nepřipustnosti, je namístě poukázat na to, že podle čl. 37 třetího pododstavce statutu (EHS) Soudního dvora se návrhy obsažené v žádosti o přistoupení k řízení omezí na podporu návrhů jedné ze stran sporu. Krom toho podle čl. 93 odst. 4 jednacího řádu musí vedlejší účastník přijmout stav řízení, jaký je tu v době jeho vstupu do něj.

22 Z toho vyplývá, že vedlejší účastníci řízení nebyly legitimovány k předložení námitek
nepřípustnosti a Soudní dvůr tedy nemusí přezkoumávat jimi předložené žalobní
důvody.

23 Jelikož se však jedná o neopominutelnou podmínku řízení, je třeba z úřední povinnosti
přezkoumat přípustnost žaloby podle čl. 92 odst. 2 jednacího řádu (viz zejména rozsudek
ze dne 11. července 1990, Neotype Techmasheexport v. Komise a Rada, C-305/86 a C-
160/87, Recueil, s. I-2945).

24 Za tímto účelem je třeba zaprvé připomenout, že akt může být napaden z titulu článku
173 Smlouvy pouze v případě, jestliže má právně závazné účinky (viz rozsudek ze dne
31. března 1971, Komise v. Rada, nazvaný „AETR“, 22/70, Recueil, s. 263).

25 V tomto ohledu je namístě nejdříve uvést, že Komise, která měla za to, že podpora
nepodléhala postupu předchozího oznamování uvedeného v čl. 93 odst. 3 Smlouvy,
považovala na jedné straně dotýcnou podporu za podporu, která nespadá do rozsahu
působnosti disciplíny, a na straně druhé se domnívala, že, jakožto podpora pro územní
plánování, na kterou se vztahuje výše uvedené rozhodnutí 85/18, představovala již
existující podporu.

26 Dále je třeba uvést, že zpochybňované rozhodnutí nepředstavuje pouhé přípravné
opatření proti případné protiprávnosti, pro kterou by možnost předložit žalobu proti
rozhodnutí, jež ukončuje řízení, zajistila dostatečnou ochranu. Rozhodnutí odmítající
zahájit řízení uvedené v čl. 93 odst. 2 Smlouvy má totiž konečný charakter, a není tedy
možné jej označit za pouhé přípravné opatření.

27 Je tedy namístě dojít k závěru, že sporné rozhodnutí obsahuje konečné právní účinky, a
tudíž je napadnutelné z titulu článku 173 Smlouvy.

28 Za druhé je třeba s ohledem na okolnost, že rozhodnutí je určeno Francouzské republice
a nikoliv žalobcům, přezkoumat, zda tito žalobci jsou bezprostředně a osobně dotčeni ve
smyslu čl. 173 druhého pododstavce Smlouvy.

29 Je nesporné, že CIRFS, sdružení, které sdružuje hlavní mezinárodní výrobce
syntetických vláken, sledovalo v zájmu těchto výrobců četné kroky týkající se
restrukturalizace tohoto odvětví. Zejména bylo partnerem jednání Komise ohledně
zavedení disciplíny stejně jako ohledně jejího prodloužení a přizpůsobení. Krom toho
během řízení předcházejícím tomuto sporu CIRFS aktivně pokračovalo v jednáních
s Komisí, zejména jí předložilo písemná vyjádření a udržovalo úzký kontakt s jejími
příslušnými službami.

30 Postavení CIRFS jako vyjednavče disciplíny je tedy dotčeno zpochybněným
rozhodnutím. Z toho vyplývá, že žaloba je přípustná, pokud jde o CIRFS (viz rozsudek
ze dne 2. února 1988, Van der Kooy a další v. Komise, 67/85, 68/85 a 70/85, Recueil, s.
219).

31 Jelikož se jedná o jednu a tu samou žalobu, není namístě přezkoumání aktivní legitimize
ostatních žalobců.

K věci samé

32 Za účelem prokázat, že žaloba je nepodložená, francouzská vláda a Allied Signal
uplatňují, že třetí podnik nemá právo zpochybňovat výklad, který schválila Komise a

členské státy pro znění disciplíny. Vedlejší účastnice řízení však připomněly, že hlavními příjemci disciplíny v oblasti podpor jsou členské státy a že podle judikatury Soudního dvora (viz rozsudek ze dne 24. února 1987, Deufil v. Komise, 310/85, Recueil, s. 901) taková disciplína obsahuje jednoduchá orientační pravidla, která pouze definují praxi, již Komise zamýšlí sledovat po potvrzení členskými státy jejich souhlasu se zněním a dosahem jejich sdělení.

33 Tento argument nemůže být přijat.

34 Tato věc musí být totiž na prvním místě odlišena od věci, která byla podnětem pro výše zmíněný rozsudek Deufil v. Komise. Posledně uvedená věc se týkala zejména otázky zjištění, zda disciplína, která byla tehdy předmětem věci, mohla tedy obsahovat odchylku od pravidel Smlouvy, zatímco otázkou, která je pokládána v této věci, je zjistit, zda disciplína může mít závazný účinek. Úvahy sledované v rozsudku Deufil v. Komise tedy nejsou použitelné v této věci.

35 Za druhé je třeba konstatovat, že v daném případě účinkem předpisů uvedených v disciplíně, které jsou přijaté samotnými členskými státy, je, zejména, že některým podporám, které spadají do jejího rozsahu působnosti, odjímají předem schválené povolení, a tudíž je třeba je označit za nové podpory a podřídít je povinnosti předchozího oznámení.

36 Z toho vyplývá, že skutečnost, že disciplína je výsledkem dohody mezi členskými státy a Komisí, nemůže změnit ani objektivní význam jejího znění, ani její závazný účinek.

37 Je tedy třeba přezkoumat žalobní důvody uvedené žalobci.

38 Prvním žalobním důvodem žalobci uplatňují, že disciplína byla použita na vlákna pro průmyslové použití v okamžiku, kdy francouzská vláda tvrdí, že přijala rozhodnutí, a sice v červnu 1989. Mají za to, že disciplína byla uplatňována od roku 1977 na odvětví syntetických vláken určených jak pro průmyslové, tak pro textilní použití. V tomto ohledu se opírají zejména o znění disciplíny ze dne 19. července 1977, které neobsahuje žádné rozlišení založené na určení vláken, a o memorandum z roku 1978, ve kterém Komise upřesnila, že rozsah působnosti disciplíny se rozšířil na akrylová, polyesterová a polyamidová vlákna určená jak pro textilní, tak pro průmyslové použití.

39 Ve své žalobní odpovědi a během jednání Komise uplatnila, že záměrem disciplíny bylo zamezit zvyšování výroby v odvětvích, ve kterých již existovala nadprodukce a nadměrná kapacita výroby. Přitom se jednalo o odvětví syntetických vláken pro textilní použití, které mělo nadměrnou kapacitu. Nicméně Komise zároveň uznala, že nejdříve upřesnila, že rozsah působnosti disciplíny pokrýval akrylová, polyesterová a polyamidová vlákna určená jak pro textilní, tak pro průmyslové použití. Krom toho na jednání Komise ve světle výše uvedeného memoranda z roku 1978 připustila, že disciplína pokrývala v té době všechny typy vláken.

40 Je tedy třeba shrnout, že v roce 1977 v okamžiku, kdy disciplína vstoupila v platnost, pokrýval její rozsah působnosti všechny typy syntetických vláken, včetně vláken určených pro průmyslové použití.

41 Zbývá tedy přezkoumat, zda byl rozsah působnosti disciplíny následně v době okolností této věci změněn takovým způsobem, aby byla vlákna pro průmyslové použití vyjmuta.

42 V tomto ohledu Komise uplatňuje, že disciplína byla změněna rozhodnutím z června 1988, kterým povolila poskytnutí podpory německému výrobcí syntetických vláken, a sice Faserwerk Bottrop, za účelem založení nové výrobní jednotky pro střížová velmi jemná a netkaná vlákna z polypropylenu a z polyethylenu, přičemž toto rozhodnutí bylo založené na zjištění, že tato výrobní jednotka nemohla zásobovat tradiční textilní a oděvní odvětví, které dle názoru Komise bylo jediným odvětvím uvedeným v disciplíně. Podle Komise toto rozhodnutí obsahovalo mlčky učiněnou změnu disciplíny, kterou musela následně zohlednit pro dodržení zásady rovnosti zacházení. Krom toho má Komise za to, že CIRFS vzalo na vědomí tuto mlčky provedenou změnu, zejména vzhledem k návrhu obnovy disciplíny v roce 1989, kdy bylo požadováno rozšíření disciplíny na vysoce odolná vlákna, a to pro průmyslové použití.

43 Tato argumentace nemůže být přijata.

44 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že akt s obecnou působností nemůže být mlčky změněn individuálním rozhodnutím.

45 Je namístě zároveň uvést, že se nelze dovolávat ani zásady rovnosti zacházení, ani zásady ochrany legitimního očekávání pro odůvodnění opakování nesprávného výkladu aktu.

46 Nakonec reakce CIRFS, které požadovalo rozšíření rozsahu působnosti disciplíny na vysoce odolná vlákna, nemůže mít dopad na objektivní výklad, který má tento akt mít.

47 Je tedy třeba shrnout, že rozsah působnosti disciplíny nebyl změněn rozhodnutím Bottrop nebo reakcí, kterou CIRFS následně po tomto rozhodnutí vyjádřilo.

48 Francouzská vláda zároveň uplatnila, že rozsah působnosti disciplíny byl změněn mezi datem jejího přijetí a datem poskytnutí sporné podpory. Je třeba si totiž povšimnout, že ve svém dopise ze dne 7. července 1987 týkajícím se obnovy disciplíny pro roky 1987 až 1989 Komise poznamenala, že „poptávka Společenství po syntetických vláknech a nitích pro textilní použití bude v blízké budoucnosti v nejlepší případě stagnovat...“. Z toho vyplývá, že až do okamžiku, kdy vstoupily v platnost předpisy definované v dopise ze dne 6. června 1989, které nesporně zahrnují vlákna pro průmyslové použití, bylo opodstatněné mít za to, že sporná podpora se vymykala disciplíně.

49 Tento argument nemůže být přijat.

50 Totiž s ohledem na okolnost, že disciplína byla uplatňována od roku 1977 pro odvětví syntetických vláken jak pro textilní, tak pro průmyslové použití, nelze připustit, že její rozsah působnosti by mohl být omezen úvahou vyjádřenou v dopise o ekonomické situaci v odvětví.

51 Je tedy třeba shrnout, že disciplína je použitelná a vždy byla používána pro odvětví syntetických vláken určených pro průmyslové použití. Z toho vyplývá, že sporná podpora podléhala povinnosti předchozího oznámení, a to aniž by bylo namístě stanovit přesné datum poskytnutí dotyčné podpory.

52 Ve světle všech předchozích důvodů je namístě zrušit rozhodnutí, kterým Komise zamítla zahájení řízení uvedeného v čl. 93 odst. 2 Smlouvy ohledně podpory poskytnuté Francouzskou republikou Allied Signal za účelem uskutečnění v regionu Longwy závodu na polyesterová vlákna oznámené CIRFS dopisem Komise ze dne 1. srpna 1990.

K nákladům řízení

- ⁵³ Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora je účastníkem řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení. Jelikož byla Komise ve sporu neúspěšná, je důvodné jí uložit náhradu nákladů řízení, s výjimkou nákladů vztahujících se k řízení o předběžném opatření, kdy tyto náklady jdou k tíži žalobců.
- ⁵⁴ V souladu s čl. 69 odst. 4 prvním a druhým pododstavcem Francouzská republika na jedné straně a Allied Signal a Allied Fibers Europe na straně druhé ponесou vlastní náklady.

Z těchto důvodů

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí, kterým Komise zamítla zahájení řízení uvedeného v čl. 93 odst. 2 Smlouvy o EHS ohledně podpory poskytnuté Francouzskou republikou společností Allied Signal sdělené CIRFS dopisem ze dne 1. srpna 1990, se zrušuje.**
- 2) **Komisi se ukládá náhrada nákladů řízení, s výjimkou nákladů vztahujících se k řízení o předběžném opatření, kdy tyto náklady jdou k tíži žalobců. Vedlejší účastnice řízení ponесou vlastní náklady.**